

ליזכרו

של

דוד בבאני

נולד בעירק ב- 22 ליוני 1948.

עלה ארצה ב- 1952.

למד בב"ס יסודי "רמות" ברמת שאול בשנים 1956-1964.

1964 - 1965 פנימית "כפר גלים".

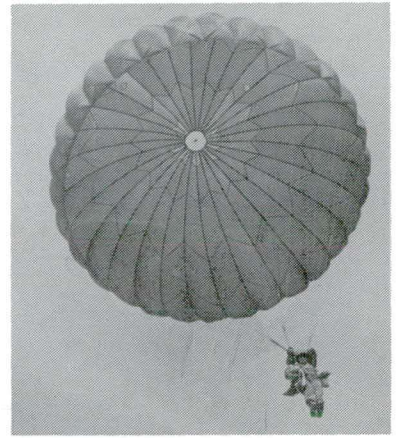
1965 - 1966 בי"ס טכני של חיל-האוויר.

1966 - 1967 למד בב"ס אקסטרני.

במאי 67 גויס לשרות סדיר בצה"ל.

לחם במלחמת ששת הימים, ובמלחמת יום הכיפורים.

נהרג ב- 22 ביולי 1980 בתאונת דרכים, בעת מילוי תפקידו.

מרס 1973 - קורס שלישות בה"ד 11, ללכת, או לא ללכת, הלבטים לא הניחו לי עד צאתי בבוקר ביום ראשון לקורס. אבא, דחף אותי, מה תפסידי, תוכלי רק להרויח.

במהלך הרצאה, דוד יושב ביני לבין חברה עושה עצמו ישן, שואלת חברתי, האם היית מוכנה לצאת איתו, תשובתי, כן, אבל הוא מתעסק עם כל הננות בקורס מתוך 60 חברה, 54 בנות ו- 6 בנים. הבחור שמע את תשובתי ואמץ אותה. שמר אותי, לערב הסיום מסיבה במועדון קראוואן ביפו. עוד באותו ערב, ישב ביני לבין בת אחרת מהקורס, כאשר הוא חובק את שתינו. הבהרתי לו, שאיתי לא יוכל להמשיך במערכת יחסים כזאת.

חזרתי לבסיס עם תום המסיבה, והבחור הצהיר בפני כולם - הלילה לא ישנים, ואכן החזיק אותנו ערים כל הלילה.

למחרת הזמין אותי לבוא לחיפה, ידע שיש לי אחות בקרית מוצקין. עברנו הביתה, לקחתי בגדים והמשכנו לחיפה. בדרך, ליד בתי הזקוק בחיפה, פגשנו חבר - מנשה צורף, שהזמין אותנו למסיבה אצלו בבית. אכן בילינו יחד את אותו יום שישי ושבת, וביום ראשון הצטרף דוד ליחידתו שהיתה בנופש בעכו. לא שקטתי, לקחתי חופש וחזרתי לחיפה כדי להיות אתו בנופש, ובסופו של אותו שבוע, החלטנו שאנחנו מתחתנים.

דוד היה אמור לצאת לקורס קצינים ב- 19 באוקטובר 1973, ויום קודם לכן פרצה מלחמת יום הכפורים. דוד נקרא לחזור ליחידתו "אגוז", והקורס נדחה לינואר 1974. סבא בינתיים נפטר, וחשבתי לדחות את את החתונה, סבתא התנגדה בכל תוקף, החלטתם וזהו. עקב המלחמה, שכמובן היתה להפתעה לכל עם ישראל, נדחה קורס קצינים של דוד וכמו כן מועד הנישואין. ב- 23 למאי 1974, יום לפני חג השבועות נישאנו.

נישואינו, היו חוליה בתוך שרשרת ארוכה של נישואי כל חברינו. על כן, ירדנו לאילת לירח דבש, ארבעה זוגות.

בתחילה התגוררנו בדירה בשכ"ד בקרית חיים. דוד שרת עוד כשליש צעיר בגדוד נחל בבקעה. היה מגיע הביתה בימי ג' בשבוע, בשעות מאוחרות

של הערב, ויוצא לפנות בוקר של יום רביעי, וחוזר שוב ביום ו' בשבוע, בשעה מאוחרת, ויוצא שוב ביום ראשון לפנות בוקר, וכך חוזר חלילה, במשך חצי שנה. הוא לא החזיק מעמד יותר, רצה מאוד להיות עם המשפחה והחברים שהיו לגביו מקשה אחת. בינתיים, החלפנו דירה ברמת שאול, והתקרבנו להורים ולמשפחה של דוד. כאן התגוררנו חדשים ימים בלבד, בדירה מוזנחת מאוד, ולאחר מאמצים משותפים לשיפוץ, למרות הכל עזבנו, וחזרנו לקריות, לקרית ביאליק. דוד שרת אז במפקד מרכז גיוס, בבסיס בקרית מוצקין. במשך שרותו, החלפנו דירה נוספת, אבל הפעם, כבר המתנו שהדירה שרכשנו בשער עליה (היותם א/15) תהיה מוכנה להשתכנות. דוד בינתיים עבר לתפקיד של מפקד מרכז גיוס בטירת הכרמל.

בינואר 1977 החליט דוד לעזוב את הצבא ולנסות את מזלו בשוק האזרחי. ב- 12 באפריל 1977, נולד בננו עדי. את שמחתו של דוד אי אפשר לתאר במילים. האנשים שהכירו אותו יודעים זאת היטב. מאחר ודוד לא נקלט בעבודה האזרחית, ועתה עליו לחשוב על בסיס כלכלי איתן כאב לילד, חזר דוד לצה"ל ב- 1 במאי 1977, שבועיים אחרי שעדי נולד. במשך השבועיים שעוד היה בבית, לא ידע מנוח. 24 שעות ביממה קירקר סביב עדי, כאילו ידע בתוכו מה טומן בחובו העתיד, ודאג להמשכיות. כל שאיפתו היתה שאלד לו בן זכר. וכפי שנאמר לאחר מותו ע"י הרב הפקודי - אלהים אהב אותו ולכן לקח אותו. על כן, גם מילא מבוקשו.

תפקידו הבא היה, עוזר רמ"ד חובה בחיל תחזוקה. כאן שרת במשך שנה, בה מיהר יום יום להגיע הביתה כדי להמצא מעט במחיצת עדי לפני לכתו לישון. זה לא סיפק אותו, על כן ביקש לעבור חזרה לשרת באזור הצפון, והפעם בפיקוד צפון בנצרת. כאן השידוך לא היה מוצלח. אחרי תקופה קצרה, עבר לשרת ביחש"מ.

במשך כל שש שנות נישואנו, אני לא זוכרת תפקיד כל כך מוצלח, מכל הבחינות ולגבי כולם, דוד עדי אני וצה"ל. הקשר עם אנשי היחידה - הקבע והסדיר, עם הורים של חיילים, שהגיעו עד אלי הביתה וביקשו את עזרתו האבהית של דוד, אם בטלפון ואם במפגשים פנים מול פנים. ביקורים של חיילים אצלנו בבית, כאילו היינו

בני אותו גיל. היחסים שהיו בין אותם חיילים לבננו עדי, שהיה ראש גאורתנו מאז ולתמיד.

לא אוכל שלא לציין את הקשר העקבי עם החייל - מש"ק חינוך ביחש"מ, יוסי כהן. ביקוריו התכופים והידידותיים. כמו כן, היה בן בית אצלנו, נהגו של דוד - אמנון, שנהג את רכבו "רנו 4", בעת התאונה הקטלנית שלקחה מאתנו את דוד, ללא כל התראה מוקדמת. כפי שכבר אמרתי פעמים רבות "כרעם ביום בהיר".

במאי 1980 סיים דוד את תפקידו ביחש"מ, והפעם היה מוכן, כל כולו בגיבוי מלא (שלא כמו בכמה תפקידים קודמים) גם ממני לתפקיד רציני וקשה שיתרום לקידומו. כפי שאני ראיתי את הדברים, לדעתי דוד היה מלא מוטיבציה במיוחד הפעם ומלא תנופה לקבל על עצמו תפקיד כזה, ושנינו בהחלטה קשה ומשותפת החלטנו להתחיל לצעוד איתן לקראת הבאות.

ביוני 1980, החל דוד בתפקיד של קצין שלישות של חטיבה בצמח, וכפי שאמרו כבר מפקדיו מהחטיבה הנ"ל, הוא התחיל את התפקיד החדש בתנופה עזה, כרוח סערה, וכשהוא בשיא כוחו ומרצו נלקח מאתנו.

הדברים שנכתבו עד כה, נשפכו מתוכי, בלי שליטה על היד הכותבת והמוח הפועל ומשחזר שש שנים אחורה על קצה המזלג, כאשר עברו כבר עשרה חודשים מאז דוד איננו אתי. והכל כאילו הוא נמצא "באיזשהו מקום" והוא עוד יחזור. אולם "בהכרה" מלאה, ברור לי, שלא אראה אותו עוד לעולם, ועל כך אכתוב עוד בהמשך.

נכתב לזכר מפקדי
בשרות הצבאי
רס"ן בבאני דוד
שניספה בעת מילוי
תפקידו.

אני רואה אותך דוד

אני רואה אותך דוד

את החיוך הגדול

את עיניך פקוחות

את פיך, ושיניך

אני רואה אותך שלם

כמו תמיד

אני רואה אותך חי

ונושם, וכועס, וצוחק

אני רואה אותך ...

ואתה?

ואתה?

ואתה תחת גוש גדול של שיש

מונח חסר אונים

בתוך המים של הגשם

בתוך עפר לווהט משמש

אתה זועק

אני רואה אותך ירא

אני שומע את קולך זועק

אני זוכר את פחדך מן המות

ואתה?

ואתה שם

ואתה תחת גוש גדול של שיש

מונח חסר אונים

ורק אותיות זהב מקשטות אותך ממעל

את שמך

את דרגתך

את יום הולדתך, ויום מותך

ואתה זועק אלינו מן האדמה

ואנו עושים לך בדמעות.

ואתה ... ?

ואתה אינך

אני רואה איתך דוד

אני רואה אותך חי

חי כמו תמיד

אני רואה אותך מבעד למצבה

אני רואה אותך יחיד מכל

חבריך לחלקה

ואתה ... ?

ואתה ... ?

האם אתה מביט באנו?

האם תאמר דבר?

אני רואה אותך דוד

ואתה ... ?

מוצ"ש 19.7.80, חזרנו מנסיעה מההורים בת"א, ישר למסיבת יום יום ההולדת של מירב. חסרת סבלנות ובלי מצב רוח שהינו שם שעה וחצי לערך, ומהרנו לבקר את יפעת שהרגישה לא טוב. למזלנו הרע (זאת התברר מאוחר יותר) לא מצאנו אותם בבית. שכנו הביתה. בשעה 10:00 לערך הציע דוד לגשת למאפיית הפיתות. עדי היה לבוש כבר בפיג'מה, והיינו אמורים ללכת לישון, משום מה לא מצאנו לנו מנוח. קפצתי על המציאה ובדרך ביקשתי מדוד אבטיח. סככת האבטיחים היתה סגורה. "אמצא לך אבטיח, לא חשוב איפא אבל אמצא לך אבטיח". כך אמר. ואכן חזרנו הביתה אחרי מאפיית הפתות, עם אבטיח, והלכנו לישון, לאחר שלא יכולנו להסביר אחד לשני מה עובר עלינו, פשוט הרגשה מוזרה, כאילו צפינו את הבאות.

למחרת 20.7.80, הגיע דוד הביתה בשעה 08:00 לערך, ובכל השכונה היתה אפלה. הוא מצא אותי יושבת לאור נרות, עדי כבר ישן. ושוב אמר "בואי נלך לישון". מן בריחה מהמציאות האכזרית המרחפת מעל ראשינו.

יום ב', 21.7.80, דוד היה בתורנות וכמוכן לא הגיע הביתה. העדרות מהבית - עמה למדתי לחיות שהיתה לחלק מהשגרה.

יום ג', 22.7.80, שעה 24:00, התעוררתי משינה מול מקלט הטלוויזיה, ואמרתי לעצמי "משהו קרה". מיד נגשתי לטלפון, וחילגתי ללשכת המח"ט, זה היה מספר הטלפון היחיד שהיה ידוע לי. תוך כדי חיוג, חשבתי לעצמי, במידה ויענו לי, אדע מה קורה, במידה ולא, אז ודאי יגיע מאוחר יותר. כבר אז ידעו כולם שדוד בעצם לא יגיע לעולם. הטלפון צלצל מספר דקות וללא מענה. מאוכזבת, בהרגשה לא טובה, נכנסתי לחדר השינה ונרדמתי.

בשעה 06:00 בבוקר, מעיר אותי צלצול בפעמון, כהרגלי, שאלתי, מי זה? וחשבתי, דוד? אינני זוכרת מה ענו לי. פתחתי באופן אוטומטי את הדלת ולנגד עיני, משלחת הבאה לבשר לי את הבשורה המרה מכל. לרגע חשבתי; אולי פצוע, וביקשתי ללכת לראותו, נענית בתשובה, אין לאן ללכת.

מה שנותר לי הוא ללכת להוריו של דוד ולשהות עמם ועם איחיו את שבעת ימי האבל. מעבר לזה, לא היה באפשרותי לעכל ולהבין, מהי המשמעות להמשיך לחיות בלי דוד.

רק היום אחרי עשרה חודשים מאז האסון הגדול והנורא הזה, התבשיל התבשל על אש קטנה, ועתה אני מתחילה לאכול ממנו.

להיות עם עדי, אבל לבד עם משפחתו של דוד, אבל לבד . . . עם חברינו היקרים, אבל לבד . . . עם משפחתי שלי, אבל לבד

אשתו - בבאני שרה

דוד הרבה דברים לא אשכח....
איך בשעות הקטנות של הלילה עם שיחות על כוס קפה ועוגות וציחקוקים
ישבנו בניחותא עם החברים, שאמרת תמיד את המילים הנכונות ותמיד
בלטת בצחוקך המרנין ורוח הבדיחות לא חסרה בך תמיד, והחברה בלי דוד
לא היה מעניין, כי דוד נתן את החיות והצחוק.
ובעת חיזוריך אחר שרה, כל אותם נסיעות חיפה-ת"א, ופגישות של שישי,
שבת ואמצע השבוע היינו יחד כמשפחה אחת.
ובמיוחד לא אשכח עת נקשת בדלת ביתי, ברח' הנשיא, אחר חצות. השיחות
בג'יפים והרגעים השקטים.
עכשיו אין טעם לנסוע לחיפה, כי דוד איננו ועמו גם אין את החיוך
השובב, רוח החיות והכוח המלכד שאיננו שוב.
עכשיו, יש לי שפע של זכרונות נעימים ימי עצמאות ולילות קצרים של
פיקניקים, קומזיצים ורוח שובבות של שיחות קולחות ורוח נכונות שתמיד
ידעת לומר רק אמת, אם לטוב ואם לרע, זה תמיד התקבל כי ידעת לשכנע
בצדק.
אזכור עוד את אותם לילות קצרים איך דוד ושרה מאיר וזמירה מנהלים
ויכוחים ותמיד רציתי את חוות דעתך (אבל שזה ישאר ביני ובינך). היה
בו הרבה הגיון בריא וטוב לב כמובן לא חסר בו תמיד. בעת מצוקה
ויגון התיצבת תמיד בזמן הנכון עם חיבוק של חבר של רע אוהב שהיה
משענת טובה לחבר. כמוך לא היה אחר.
את זאת כמובן מאיר לא ישכח. והרבה הרבה דברים לא נשכח, לא נשכח.
השאר שפע של זכרונות נעימים שהם יחסרו לנו תמיד.
ליפה ואבי חוויות לאין ספור
מגי ורוני שומרים את האור
תקוה מספרת הרבה דברים ושלוש אומר את אותם הדברים
תרצה ומנשה את זאת הם אומרים שדוד איננו זה כמו ליל שימורים
לאה ומשה אוי ואבוי איך חבר טוב כזה איבדנו
ואשר שהוא בים הרחוק את דוד שמר מקרוב
דוד - החברים חברים מקרוב אך הצדק איננו יכולנו מרחוק.
דבר אחד בטוח לא נשכח שהחבר הטוב שלנו ישכון עמנו לעד. וכולנו
ביחד כולנו נזכור נקוה בלי כאב ובלי יסורים כי הגורל קבע זאת
לקרובים ואוהבים.

על הנשאים בחיים

"איך הם? איך היא?
נוהגים לשאול הזרים
בהתכוונם על האבלים
למה הם מתכוונים
בשאלתם הנימוסית
איך הם מרגישים?
איך הם מציגים?"

חלוקת תפקידים

צריך ואפשר ללכת לנחם
הורים, אחים, אשה וילדים
אבל אי אפשר לנחם חברים וקרובים
הם רק ממונים על התפקידים הקשים
בגלל שככה זה בחיים - ביחד תמיד
מתחלפים בתפקידים לסרוגין.

בין שני העולמות

כל אחד הוא בחזקת
מישהו שיכול להיעלם בכל עת
בלי לדעת את המועד
לכן, נחשוב פעמיים
לפני שנפגע במזיד
בשכן קרוב או ידיד
כי סליחה קשה לבקש
כאשר העולם מפריד.

קוים לדמותו

ישר - בלי העמדת פנים
גם אם לפעמים מילותיו היו כדרבנות
הן היו מבפנים ובלתי מעצורים
ידו פתוחה בלי מיצרים
לכיבוד הורים, לאהבת ילדים לקרובים ולחברים
ובעיקר היה מרים את המורל בכל המפגשים.

מתחביביו הכולטים

גמיעת מרחקים
בחירת בגדים,
משחק עם חברים וילדים
אהבת ממתקים, פיצוחים ותקליטים
הנצחת צילומים.

ממאכיליו החבויים

טיסה למרחקים, קניית ציורים
בניית בית ליד חברים
להשאר צעיר לנצח נצחים
ולהציג אותנו כזקנים

זוג או פרד

נעליים ולידן גרביים
מצהירות קבל עם
על עמל כפיים
ומנוחה מהליכה על שתיים

נעליים כשהן זוג
אפילו לא בצמידות
הן שלמות, הן אחידות
נעל בודדה - היא יתמות

נעל אחת - היא רק נעל
שהלכה לאיבוד לעולמים
מהדמות שעלתה לשמיים
ואף לא אחד יוכל להחזירה
אפילו אם הנעל הפוכה
ורגל פלונית תהפכה.

בשעת עילוי נשמתו

הוא פצוע, אל תבכי
אלי ניסה לעודד אותי
בתהילים קראי, התפללי וקוי.
וכאשר לפסוק האחרון בפרק הגעתי
חזרו אורי, כרמל, ואלי
בדיוק כשקראתי
"יבואו ויגידו צדקתו לעם נולד כי עשה"
ואז נודע לי שלשוא פרקים קראתי
כי הם כבר קודם ידעו
שגיס אהוב אבדתי.

כמותו נתן לנו את החיים

להמשיך לאגור כח מעל ומעבר, להתעלות,
להשתדל, לא לשים לב לקטנות, להחזיק מעמד.
לפתח כשרונות חבויים.
להזהר בלשוננו, להעמיד פני גבורים.
ברצוננו להנציח את שמו חבויה במסתרים
הדאגה להנציח את עצמנו ברכות השנים או הימים.

השבת האחרונה

צרוף מקרים מוזר, יד נעלמה
או גורל עוור קובע, שדווקא
במסיבת יום הולדתה
המשפחה תראה את דוד לאחרונה.
כי הרי מירב היתה היחידה
מכל בני המשפחה שלבוא לא יכלה
לחגיגתו הגדולה - שהיא יום החתונה.

במסיבה, כולם זרחו ופרחו במיוחד הוא
עד כדי חשש מעין הרע
אחת, שתיים, שלוש ארבע ... קרא הוא
במנותו את קומות העוגה
לצהלת ילדי המשפחה.
"נו חתכי כבר" צחקה אשתו
אבל אינך רואה כמה הוא מלא שמחה?"
עניתי בלי לחוש את הסכנה.
בכל זאת היה משהו באוירה
שהיה יכול להתפרש כפרידה
"אל תכנס לתמונה" אחיו אמר
ברגע של הנצחת המצלמה.
"לא רוצה להצטלם", אמרה אשתו
מחשש עין הרע?
"אני צריכה למהר לנסיעה"
נדנדה בת הדודה
"הילד (עדי) הקיא, כנראה קלקל את הקיבה"
ומאותו הרגע הופרה השלוה הנעימה
שכמותה ודאי כבר לא נמצא.

קוים לדמותו של דוד ז"ל

התקופה שבה מדובר דומני החלה באוקטובר או נובמבר 1978. עת שנשלח דוד אלי לראיון הכרות כמועמד לתפקיד קצין ניהול ביחש"מ עליו פיקדתי. תפקיד חשוב הינו לעסוק בכוח אדם, ובטח ביחידה בסדר גדול כזה. דוד שירת כקצין שלישות בגדוד קשר ונסיונו יחסית לא היה גדול אולם לאחר ששוחחנו על התפקיד, מהותו וחשיבותו נראה לי שמוכן היה לאתגר, ולמעשה בכך ניתן האור הירוק, ודוד הגיע ליחש"מ.

זכורים לי הימים הראשונים שלו ביחידה, היקף הבעיות והנושאים. היה כבד מנשוא אולם החיוך לא מש מפניו. אט אט אירגן לו את הצוות איתו הוא אמור לעבוד ולענות על צרכי היחידה בסדיר ובמילואים, לאנשי הקבע ולאזרחים.

דוד גילה נוקשות בתחילת עבודתו עם אנשיו. אולם לאחר שיחה איתו מצא שביל הזהב. ומערכת השלישות יצאה לדרך.

דרך ארוכה צעדנו יחדיו שלכל אורכה היו עליות ומורדות. אולם תמיד שמר על קור רוח. לא איבד את עשתונותיו. שמר על אוריה טובה עם מפקדיו ועם חבריו לעבודה. הקצינים אנשי המטה והמפקדים, איתם היה לו מגע יום-יומי.

בתקופה זו יצא לקורס שלישות מתקדם. מה לא עושים לשם קידום למרות הקשיים בהם היתה נתונה היחידה.

לא דחיתי את יציאתו של דוד. ודוד ידע להוקיר זאת.

בשרותו היה שותף לשמחות וגם לרגעי העצב, ככה זה. כזה הוא תפקידו של קצין שכל מעיניו הם הטיפול באדם. האם יש לנו משהו יקר יותר מאדם?

כך היה עד ליום בו עזבתי את היחידה בינואר 1980. לדוד היו חששות מחילופי המפקדים. מצאתי סוף סוף שפה משותפת, סגנון עבודה ויחסי אמון, ראיתי שמהו מעיק עליו.

קראתי אלי את דוד ואמרתי לו שזו היא דרך החיים. הרוטציה מגיעה לכל אחד ובודאי גם הוא יצטרך לעזוב במוקדם או במאוחר. ראיתי שבדברי הרגיעו אותו במידת מה, וכך למשעה נפרדו דרכנו. אני יצאתי ללימודים ודוד לעבודתו לשלישות של היחש"מ.

חודשים ספורים לאחר מכן גם תורו של דוד הגיע וגם דוד סיים את תפקידו ביחש"מ, והוצב כקצין שלישות בחטיבה מרחבית.

זכורה לי שיחת טלפון עם דוד בו איחלתי לו הצלחה בתפקידו החדש. הוא נשמע לי מרוצה מאחר והיתה לו הכרות קודמת עם המח"ט, ודוד יחס לכך חשיבות. חשוב לעבוד עם אנשים שיש לו איתם שפה משותפת.

כך זה היה עד לאותו יום בו קיבלתי טלפון בהיותי בחופשה עם משפחתי. טלפון בו בישרו לי על מועד הלוייתו של דוד. השעה היתה חמש בערב, כאשר ההלויה אמורה היתה להתקיים בשעה ארבע בו ביום. כך החמצתי ולא יכולתי לחלוק לו כבוד אחרון. מאנתי להאמין לא זה לא יכול להיות הקשתי ושאלתי באם הדבר בטוח ואם זה ודאי שמדובר באותו עלם כה צעיר וחיכנלי.

ואכן "הבשורה" אכן היתה נכונה. דוד נספה בתאונה קטלנית בצורה כה טרגית שקשה להעלות על הדעת.

כך סיים את חייו אדם שמחצית חייו השקיע בטיפול בבני אדם. כך הלך אדם לעולמו והשאיר משפחה צעירה וכואבת.

אולם את העידוד קיבלתי דווקא מאשתו שרה. אישה חזקה ומציאותית. החיים צריכים להמשך. היא מנהלת את חייה וחייה בנה הקטן, כי היא כמונו מאמינה שדוד כבר לא יחזור וכל אשר נשאר הם זכרונות, והחיוך שלא מש מפניו עד ליומו האחרון.

כזה היה דוד. יהיה זכרו ברוך.

דוד - קוים לדמותו!

לראשונה פגשתי בדוד עוד בהיותו רס"ר בסיירת אגוז.
בתקופה בה מונתי כרס"ר ביקורת שלישות וערכתי ביקורות ביחידתו.
דוד ידע את תפקידו ביחידה המובחרת ועשה תמיד את המוטל עליו.
בשלב מאוחר יותר החליט לעבור למסלול הקצונה יצא לקורס סיים
ומאז ועד התקדמותו להיות סרן לא שרתנו יחדיו.
לפני כשלוש שנים הגיע דוד ליחידתי כקצין ניהול.
ומאז חודש קשר העבודה בינינו לדוד היו תמיד מטרות ברורות
תמיד אהב לעזור, תמיד עם חיוך על הפנים, תמיד ביראת כבוד.
עבדנו כצוות והשגנו את מטרותנו.
על דוד כאדם אפשר לספר ימים - טוב הלב אהבת החיילים
אהבת הצבא, אהבת משפחתו הם סמל לדמותו,
בפגישות בינינו תמיד הזכיר את בנו עדי, את התפתחותו.
איך גדל, איך למד לומר משפט ועוד משפט, עד שלמד לדבר.
הבשורה המרה על מותו הפתאומי הגיעה אלי כאשר ערכת סיור
באחת מיחידותי, קפאתי במקומי כולי נדהם ומבולבל
וסרבתי להאמין, חשבתני אולי טעות ומיד נגשתי לברר, והמציאות,
אכן היתה מרה.
דוד וחיוכו יזכרו בתוכי לנצח,
מי יתן ובנו ימשיך את דרכו היפה והמסורה אותה התחיל
ולא הספיק לסיים.
מי יתן ויחזק אלוהים את אשתו והוריו ומשפחתו.
מי יתן ותהיה נשמתו צרורה בצרור החיים לעולמים.

א מ ן !

רס"ב אבוטבול שלמה

דוד היה חבר יותר ממפקד, בנסיעות תמיד היינו מחלקים ביננו את הנהיגה. כך אומרים - שהנהג זה שותף הסוד הגדול ביותר של המפקד אכן כך זה באמת היה.

נפגשנו לראשונה כששרתתי ביחידת הקשר הפיקודית, ודוד היה קצין שלישות הקשר הפיקודי. הקשר ביננו לא היה חזק במיוחד בפרט שאז עדיין לא עבדתי במשותף עם דוד אך במשך הזמן התיידדנו. יש לי שתי מזכרות יפות שהעניק לי דוד מתקופת הקשר הראשונה כאשר דוד ניסה והשתדל בכל כוחו להשאיר אותי בקשר פיקוד צפון למרות התנגדותו של קצין קשר ראשי, והשניה כאשר דוד היחיד שהסכים לשפוט אותי על עבירה שבעצם לא הייתי אשם והוא זיכה אותי. אז נפרדו דרכנו אזי פניתי בכוון חדש בצבא הגעתי לחיל החימוש ליחש"מ אלא שפרידה זו לא היתה לזמן רב הייתי שרטט של היחידה כאשר בוקר אחד הופיע דוד והוא מונה לקצין השלישות ביחש"מ. האמת שבהתחלה חששתי כי לא ידעתי איך יתייחס אלי אלא שתוך יומיים היינו החברים הטובים ביותר.

מתוך בעיות פנימיות ביחש"מ נאלצתי לעזוב את השרטטיה דוד ביקש ממני להיות נהגו ולאחר אי הסכמה של המג"ד דוד ניסה בכל כוחו להגדיר אותו כפקיד אישי, אך התעקש שאשאר קרוב אליו. תקופת שרותי עם דוד היתה היפה ביותר בשרותי הצבאי. הייתי קרוב מאוד לדוד הכל עשינו יחד.

מאוחר יותר עברתי ליחידה אחרת, אך הקשר עם דוד נשאר ועודו. דוד היה לי כחבר וכאב יכולתי לשוחח איתו על כל נושא בעולם. וכאשר נזקקתי ליד מנחה הוא תמיד היה לצידי.

דוד! דמותך החייכנית עינייך המדברות החום שהקרנת לא ימוש מעל פני לעולם.

באחד ידעת להעניק לחיילך מה שרבים אחרים יחד לא ידעו לעשות זאת.

דוד אנו נושאים בגאווה את דמותך כדי ללמוד ממנה וללמד את הבאים אחרינו.

יהי זכרך ברוך!

הפגישה הראשונה עם דוד היתה בחפיפה כאשר סיימתי את תפקידי כקצין שלישות ביחש"מ, חודש ימים של עבודה משותפת ודוד מונה במקומי. מהרגע הראשון היה בעל שאיפות ורצון לעזור, להתקדם ולהוכיח. המשכתי בעבודה משותפת עם דוד כקצין כ"א במפקדה הממונה עליו, ונעמה לי העבודה המשותפת.

זכורים לי הימים שניפגשנו אחת לשבוע בשלישות הראשית, כשדוד מלווה אחריו תמיד בכל הפקידים והמש"קיות.

כובע ב' עינים נוצצות ומביעות, וחיוך שלא מש מפניו אף פעם. קשה הפרידה מדוד שנגדע בעודו באיבו בצורה מכאיבה ופתאומית. קשים יותר ימי העיכול שלא חלפו, קשה להבין וקשה לנחם. שרה יקרה! אבדת בעל למופת, אך מי יתן ותגדלי את בנך יחידך, לאהבת העם והמולדת, ותטעי בו את הערכים שהיו באביו למען ימשיך דרכו.

דוד! הנעמת לכולנו.

ינעמו לך רגביך.

רס"נ אנגרסט משה

ק. כ"א חימוש צפון

על דוד:

קשות מילותי שצריכות להתאגד בזר אחד ולבטא כאב שלא יכול להמדד.
קשה גם דרך הכתיבה. למי לכתוב?? לדוד או על דוד.
קשות השאלות האם אתה איתנו? האם אתה מקשיב לנו?
קשה לקחת פרודות של מילים ולשזרם בזר אחד של משפטים, ביטויים
או חרוזים. כי רגש, אהבת אדם, כל אלה הם למעלה מהחיים.
קשה לי לשבת לכתוב על דוד שאיננו. זה לא עולה ולא יעלה לעולם
בקנה אחד עם מחשבתי.
דוד בשבילי זה השרות הצבאי, דוד בשבילי זה מפקד כמו אב, דוד
בשבילי זה יד מלטפת, זה אוזן קשבת,
דוד בשבילי זה למעלה מיכולתי לספר.

לדוד:

היית חייב לי עוד כמה תשובות דוד, נקטפת מהר מדי...
הלכת והשארת הכל פתוח. ללא תשובות, ללא הודעה מוקדמת,
אני זוכר אותך דוד כמו עכשיו, אני חי אותך כאילו אתה חי.
אני זוכר גם כשכעסת עלי, מיד אחר כך נישברת כדי לחייך לי, לא
לעשות לי רע. מעולם לא רצית שאכעס, מעולם לא ידעת לכעוס באמת.
דוד! אני לא יודע מה כותבים לניפטרים.
אני רוצה לומר הרבה מילים ואני לא יודע אם מותר להגיד.
אני לא יודע אם אפשר לומר לך להיות חזק, אני יכול לומר לך
שכולם זוכרים אותך.
אני יכול להבטיח שאני לא אשכח.....
דוד! אתה לימדת אותי שרות צבאי, אתה עזרת ועשית למענני הרבה,
אך דע אני ממשיך לחיות בגאווה, אני ממשיך לחיות בתודה,
אני ממשיך לחיות ולהגשים התחלתך שנגדעה.

שמענו שמגיע קצין שמחליף את משה, ותוך כדי עבודה מגיע סרן צנחן למשרד שמנסה לפתוח את הדלת, אלא שהיא סגורה, שאלתי אותו אם הוא מחפש משהו, והוא ענה לי בכישרנות שאפיינה אותו, "לא" פתאום מגיע רס"ר אבוטבול ושואל: למה אתם לא דואגים שהקצין החדש יכנס, הכנסנו אותו וכך הכרנו.

קשה לי לדבר על דוד בהווה, למרות שנפרדנו לפני שעזב את היחש"מ, אני עברתי לפיקוד צפון, אבל נפגשנו הרבה בפיקוד ובשלישות. אני רואה מול העיניים תמיד את דוד מחייך, תמיד צעק לי רינה השמנה.

היה לי נוח לעבוד עם דוד, הוא ידע להעריך את העבודה שעשיתי. אני יכולה להגיד בפה מלא אהבתי אותו.

דוד היה המון מתייעץ בי, וע"י כך נתן לי הרגשה טובה. הוא מאוד התרגז שלא נותנים לי לצאת לקורס קצינות ואמר תמיד שהמערכת מפסידה קצינה טובה.

כשהייתי אמורה לעבור לפיקוד אמר: שהוא לא יתן לי כל כך בקלות ללכת ובאיזה שלב שהייתי כבר בפיקוד הוא היה מאוד מקניט אותי. אבל כשהייתי כבר קצינה הוא היה ממש מרוצה. באחד הבקרים בהגיעי לעבודה בפיקוד שמעתי את החברה מדברים על רס"נ בבאני, וכששאלתי במה מדובר כולם השתקו. הם ידעו שלפני תקופה קצרה הוא היה מפקדי.

כך קבלתי את הידיעה. הרבה ימים לא הכרתי את עצמי. פעם כבר חשתי מקרוב מזה לאבד אדם יקר, היום שוב, וקשה לי גם לחשוב על מה שמשפחתו עוברת. קשה לי לדבר עליו בהווה.

הוא היה כל כך טוב, לא אשכח איך תמיד כשרציתי לצאת לטיולים בשבת היה נותן לי את הרכב הצבאי שלו. הייתי במקום נותנת לו את הרכב הפרטי שלי.

בדרך לשלישות כל יום חמישי היינו עוצרים בתחנת הדלק בכביש החוף. דוד היה מחסל להם את כל הסנדוויצ'ים, והיה מחייך ואומר, החכמה זה לאכל הרבה ולהישאר רזה כמוני.

תמיד עם חיוך, וכשהתעצבנתי היה מוסיף קחי את החיים בקלות ולא ברצינות.

הוא נתן לכולם הרגשה טובה, הוא היה נוח וגמיש, דוד לא ידע לכעוס, כשהיה כועס מיד היה צוחק. כל פעם שהתעצבן ורגז תמיד דאג לסיים בחיוך.

עדי בשביל דוד היה תמיד משהו, יש שיר ילדים "טוליק" של אושיק לוי שעדי מאוד אהב, ודוד סיפר איך עדי אוהב לשיר את זה. כל פעם שאני שומעת את "טוליק" אני רואה את עדי ודוד. כמה חבל שצריך להפרד מאנשים כל כך צעירים.

רינה זוהר

את בבאני דוד הכרתי מיד עם כניסתו לתפקיד ק. שלישות ביחידתי, וזאת בהיותי גם אני חייל חדש עם וותק של שבוע בלבד. זכור לי הרגע הראשון שנכנסתי למשרדו, בדרגת סרן עם כנפי צניחה בכסא המרופד ישב לו אדם במדי זית עם כנפי צניחה על החזה ודרגות סרן על הכותפות והכומתה שלא נראה כמוה כל יום שהיתה גאותו על היותו איש סיירת אגוז.

דוד לא היה דמות של מפקד בלבד אלא דמות אבהית לכל אדם שהיה כפוף אליו או סתם אדם שפגש ביחידה.

זכורה לי הבטחתו האחרונה לפני עזיבתו את יחידתי - לא אעזוב אותך עובדיה עד אשר תקבל הארכת שרות ל- 5 שנים לקבלת הלואה, ודרגת רס"ר. ואכן הוא עשה זאת ולא עזב את היחידה עד שמילא הבטחתו.

ולך שרה, יהי רצון שתזכי לגדל את "עדי" למצוות לחופה ולמעשים טובים ובנין הארץ כפי שאביו שאף לכך אך הגורל לא נתן לו זאת.

בנינו עובדיה רס"ר

קוים לדמותו של רס"נ בבאני דוד ז"ל

עבדתי במחיצה אחת עם רס"נ בבאני דוד ז"ל, במשך כשנה לערך, כאשר שימש כקצין ניהול של יחש"מ 651. עליי לצייך שרס"נ בבאני היה אח, חבר ורע לכולם, וקשה לשכוח את חיוכו, ואת הבעת פניו. וזאת גם בימים קשים אהב להושיט יד לעזרה בעת צרה, והיה תוסס ומלא חיים. זכור לי שהוטל עליו להכין את טקס הלוויתו של רס"ן ארצי עמוס ז"ל, ושמתי לב, איך אירגן את הטקס ובאיזו יראת כבוד. בצער ביצע זאת, אך ביצע זאת בצורה מושלמת ומכובדת. דאג שהכל יתנהל למופת כיאות לקצין בצה"ל. לא עברו חודשים מספר ושמענו את הבשורה הקשה מנשוא, רס"נ בבאני דוד נספה בצורה כה טרגית בתאונת דרכים. ושוב היה צורך להכין טקס כה מכאיב ומצער. רס"נ בבאני מפקדך וחיללי יחידתך מרכינים ראשיהם ואבלים בצער המשפחה. יהיה זכרך ברוך!

רס"ר אלגרבל מוטי

איתך ובלעדיך

כך ביום אפור אחד נישארתי,
עם עדי שלנו - אתך ובלעדיך
עם המשפחה - אתך ובלעדיך
עם החברים שלך קודם ואחר כך גם שלי - אתך ובלעדיך
ימים ולילות קשים עוברים על כולנו
זכרונות עמוקים משותפים לכולנו
וכל זאת עד יומינו האחרון - אתך ובלעדיך

בבאני שרה

ש ל מ ו ת

שלמות -

רק מילה כזו קיימת

מצב לא.

אם ניסיתי רק לבחון

מצב כזה

בא אותו רעם

וניפץ את מחשבתי

אותו רעם שלא אשכח לעולם

כל כך הרבה חלומות היו לך

דומני, כי את כולך הגשמת

כמעט את כל מה שרצית, השגת ואז נקטפת.

אני שואלת את עצמי למה ולמה,

אולם אין לי מענה.

אני מחפשת ... באותם שבתות חורפיים

שתמיד היינו יחד מסובים לארוחות משותפות.

אני מחפשת ... באותם שבתות קייצים

שנפגשנו לרחוץ בים.

אפילו התרגלתי לאותם שבתות

שבהם היית תורן אבל את משפחתך

לעולם לא עזבת.

אבל השלמות תמיד חסרה.

כמה יכול היה להיות הכל כל כך

ורוד ויפה, אילו היה קיים מצב

כזה שנקרא שלמות.

גיסתו

אתי חסין

לכל איש יש שם/זלדה

לכל איש יש שם

שנתן לו אלוהים

ונתנו לו אביו ואימו

לכל איש יש שם

שנתנו לו קומתו ואופן חיוכו

ונתן לו האריג

לכל איש יש שם

שנתנו לו ההורים

ונתנו לו כתליו

לכל איש יש שם

שנתנו לו המזלות

ונתנו לו שכניו

לכל איש יש שם

שנתנו לו חטאיו

ונתנה לו כמיהתו

לכל איש יש שם

שנתנו לו שונאיו

ונתנה לו אהבתו

שנתנו לו חגיו

ונתנה לו מלאכתו

לכל איש יש שם

שנתנו לו תקופת השנה

ונתן לו עורונו

לכל איש יש שם

שנתן לו הים

ונתן לו

מותו.

מספר חוות דעת מתוך תיקו האישי הצבאי:

חו"ד,

תאריך הצבה ביחש"מ - 5.11.78

מסגן לסרן - המלצה: מבצע תפקידו בצורה טובה, מסור לתפקידו,
מגלה רצון ונכונות לתרום לקידום הנושא
עליו הופקד.

סרן פילאקוב יהושע

חו"ד,

מומלץ למנוי מפקד מרכז גיוס.

רס"ן וולנר עקיבא

מכתב

חו"ד מיוחדת

הנ"ל ממלא תפקידו כמפקד מרכז גיוס בצורה טובה ביותר
הגיע להישגים נאים בתרגיל גיוס פתע מטכ"לי.
קצין טוב ומשתדל מאוד לבצע את המוטל עליו.
מנהל מערכת כ"א ענפה.

סא"ל בנון שחר

קצין טוב מתפקד ביעילות, מבצע ברמה טובה.

רס"ן להט צבי

הערב האחרון

אורי גמר לסייד בסיד לבן את הדירה
אך, בקיר מרדני הקליפה התקלפה, נסדקה
התפוצצה ונפלה. גם הטלויזיה התקלקלה
בדיוק כשהתכנית "זה הסוד שלי" שודרה.

כמרוץ אחר השעון רצנו אל דירתו הנאה
שם מצאנו את חותנו נח בכורסא
לאחר שגמר גם הוא לסייד בסיד לבן
את המטבח. אך דוד עדיין בבית לא היה.

שרה מודאגת התרוצצה
מביטה אל השעון חסרת מנוחה וללא הפוגה
אך הלא יאומן קרה.
שעון הקיר הפסיק להראות את השעה
בדיוק בזמן כפי שלאחר מכן נודע
קרתה התאונה.

התכניות שלאחר מכן רקמה
לנסוע למעין חרוד עם כל המשפחה
היו לבטלה, כי ערב תשעה באב היה
שבת נחמו התקרבה
ודמותו התרחקה.

לדוד האהוב והבלתי נשכח!

כואב הלב לחשוב על דוד כעל מי שהיה ואיננו עוד. האסון נפל עלי
כרעם. אהבתי את דוד ולא אשכח לעולם את ידו המושטת לעזור לי
לי בעת שרותי הצבאי. דוד לא חסך בכל מאמץ לעזור לי ועל כך
תודתי לו.

דוד היה חריף בשכלו פקח וחזק באופיו, ופניו תמיד קורנות
שמחת חיים.

אך לצערי נפל קרבן לקטל בדרכים כפרח שנבל בין השושנים.
אהבת את החיים אך מה גדול הוא הכאב שלא העניק לך הגורל
וחייך נגדעו באיבם.

השארת אותנו המומים ובפינו שתי מילים "הוא היה".
אך דמותך וזכרך יעמדו בעיני כל ימי חיי.

יהי זכרך ברוך

החול יזכור את הגלים אבל לקצף אין זוכר
זולת ההם אשר עברו עם רוח לילה מאחר
מזכרונם הוא לעולם לא ימחה.

כמוהו גם על חוף לבם רטט אז משהו חיור
והם רשמו בתוך החול כשהירח העובר
האיר פתאום פנים זרות ושחוק רפה.

הכל ישוב אל המצולות זולת הקצף הלבן
נרות הלילה דעכו, הידידות האהבה
הנעורים שבאו פתע אל סופם.

היו שם קונכיות ריקות שנהמו קינה של ים
ובית עלמין על הגבעות
ושנים שחלפו דומם
בין חצב והקברים והשקמה.

נתן יונתן

